

I ALLAHS, DEN NÅDERIKES, DEN BARMHÄRTIGES NAMN

Rättvisans Rike

Berättelse från OMARS liv

Omar ibn al-Khatab

- och vad vet du om Omar

- Även Fatima skulle blivit straffad
- "- Du är en hycklare!"
- Ståthållarens stolte son
- Oskyldig tills skulden är bevisad
- Omar hör dig!
- De två mantlarna
- Den hårdhjärtade ståthållaren

Även Fatima skulle blivit straffad

Det var en gång en kvinna som bodde i staden Mecka. Hon tillhörde en respekterad och aktad familj från Makhzoom - stammen. Hon hade stulit och stod nu som följd här av inför straffet att få sin ena hand avhuggen. Hennes namn var Fatima samma som profetens dotter bar.

Denna händelse inträffade i Mecka en kort tid efter det att staden hade överlämnat sig till profeten. Många, många människor hade då övergått till Islam men de var ännu inte särskilt goda muslimer, inte heller hade de anpassat sig till de nya lagar som Islams rättvisa krävde, vilka innebar att alla muslimer, av hög eller låg börd, skulle behandlas lika för vilka brott de än hade begått.

Innan Islam uppenbarades gällde olika lagar för människor som dessa, vilka var födda av hög börd och för dem som var födda av låg börd. De rika var nu väldigt oroliga för att en kvinna av hög rang och som dessutom tillhörde deras stam nu skulle straffas överhuvudtaget. "Hur kan det vara sal Finns det inget sätt att rädda henne?"

Missnejet växte mer och mer. Frågan var hur man skulle övertala profeten att frige Fatima och låta henne slippa straffet. De visste att det skulle vara lönlöst att be honom att mildra ett straff som Gud hade påbjudit. Efter att ha rådslagit bestämde de sig för att söka hjälp hos Usama, Zayds son.

Zayd var som ni minns profetens tjänare, som han senare adopterade som sin son och som också var en av de fyra första som trodde på hans budskap. Profeten älskade naturligtvis

Usama precis som han älskade Zayd och därför hoppades familjen från Makhzoom - stammen att om Usama talade i lugn och ro med profeten så skulle Fatima kanske förlåtas. Usama var vid den tiden ännu bara en ung man. Unga män är vanligen mycket engagerade och ivriga att hävda sig och spela en viktig roll inför de äldres ögon.

Han känner sig därför väldigt stolt när någon, dessutom en aktad familj från Makhzoom - stammen, söker honom för att be om hjälp. "Usama, sade de, du förstår säkert vår belägenhet. Se på Fatima, en sån oskuldsfull flicka som hon är, ska hon straffas som en vanlig tjuv? Hur skulle hon kunna ana att ett så litet misstag skulle kosta henne så mycket?"

De här lagarna som behandlar alla lika, hög eller låg, är alla nya för oss. Vi kan inte lyda dem alla omedelbart. Hur ska vi på bara några veckors tid plötsligt kunna ändra de vanor som vi haft under hela vår livstid? Detta är i allra högsta grad en förolämpning mot en aktad familj som vår!"

Efter att ha lyssnat till allt detta var Usama benägen att hålla med dem. Det var verkligen mycket hårt att straffa henne som vore hon vem som helst. De var av hög börd. Han lovade att göra sitt bästa för att övertala profeten att låta Fatima slippa lindrigare undan. "Lita på mig, sade han, jag skall tala med profeten och göra mitt yttersta för att rädda er och er dotter från denna förnedring."

Usama väntade tills han var ensam med profeten, då började han sitt försvarstal. "Har du, åh Guds Budbärare, hört talas om den stackars kvinnan som bär samma namn som din dotter Fatima? Hon anklagas för stöld och väntar nu på att straffas. Detta är sannerligen en förskräcklig situation för vilken ung kvinna det vara månne, men särskilt för en kvinna av hög börd från Makhzoom - stammen. Nog kan det väl göras ett undantag i hennes fall? Aldrig tidigare har någon från hennes familj straffats för ett brott."

"De här lagarna, fortsatte Usama, är alla nya för människorna i Mecka, de har ännu inte lärt sig att lagen gäller lika mycket för adelsmän som för vanligt folk. Vore det inte klokare och säkrare att utmäta dessa straff lite i taget och härigenom ge människorna tid till att anpassa sig och på så sätt undvika oro och missnöje bland dessa nyomvända muslimer?"

Under tiden Usama talade - och det så snabbt han någonsin kunde - hade profeten ryggen vänd mot honom. Ändå kunde han känna profetens missnöje med hans ord och ju mer han talade desto mer förvirrad blev han och ju mer kände han hur fel han hade i det han sade, så när profeten slutligen vände sig om och såg på honom var Usama så fylld av ånger att han bara kunde hänga med huvudet av skam.

Då tog profeten till orda. "Usama, jag älskar dig djupt men tänk på vad du ber mig om. Du ber mig att ge efter och avstå från att verkställa en order som Gud har givit mig, bara för att den anklagade tillhör en överklassfamilj. Vid det här laget låg Usama vid profetens fötter och bad honom att be Gud förlåta honom för hans misstag.

Samma kväll, efter aftonbönen, ställde profeten sig upp och höll ett tal församlingen "Allahu Akbar, " Gud är störst", började han, "många nationer före er har förfallit, försvagats och slutligen gått under endast p.g.a. detta ödesdigra misstag. När någon av hög rang begick ett brott fick han slippa undan men när någon av enklare härkomst begick samma brott straffade de honom. Jag svär vid den Ende i vilkens händer mitt liv vilar, att även om Fatima, min egen dotter, hade stulit så skulle jag ha gett order om att hennes hand skulle huggas av."

Således tillämpades likhet inför lagen, den principen grundlades av profeten och den kom senare att utövas av många av dem som styrde sina muslimska bröder genom att följa i hans fotspår.

"-Du är en hycklare!"

Amr darrade av raseri. "Din dåre, din hycklare!" Vid dessa ord tystnade församlingen och alla höll andan av förvåning, så bestörta blev de över denna anklagelse. Hade Amr vågat anklaga denne nyomvända muslim för hyckleri utan att kunna bevisa det?

Amr Bin al- As hade varit general och var nu utnämnd till ståthållare över Egypten. På slagfältet hade han visat sig vara en modig man, men ibland tappade han behärsknigen och sade saker som han inte menade. Men inom Islam är hyckleri en allvarlig synd. Att anklaga en muslim för hyckleri är den värsta av alla förolämpningar. Det var en skamfläck för hans goda namn och rykte.

Tystnaden förtätades när air väntade på al-Tajibis svar. Hans ansikte var blekt och hans röst var inte mer än en viskning när han vände sig mot Amr. "Jag svär vid Gud och inför dessa vittnen att sedan jag blev muslim har jag aldrig hycklat. Jag skall varken tvätta mitt huvud eller blotta det förrän jag nått fram till Umar och berättat för honom om denna kränkning som har kastats mot mig idag."

Al-Tajibi lämnade därefter Egypten och for till Medina och efter många dagars resa nådde han fram till al-Nabawi - moskén, Där deltog han i bönen och bad därefter att få träffa - Umar. Al-Tajibi berättade vad som hänt och om den oförrätt som begåtts mot honom av Amr och Umar lät ingen tid gå förlorad innan han skrev ett brev.

"Oh Amr, jag har fått höra av al-Tajibi att du har förolämpat honom och kallat honom för hycklare inför andra människor. Om inte två vittnen kan styrka din anklagelse att al-Tajibi verkligen är skyldig till hyckleri då är du skyldig till förtal. I enlighet med Islams lagar har han rätt att straffa dig med fyrtio piskrapp.

Umar gav brevet till sin budbärare och denne följde med al-Tajibi tillbaka till Egypten. När de två männen hade anlät till moskén i Egypten väntade de tills alla hade Samflats och även Amr var där. Då ställde al-Tajibi sig upp och sade: "Jag ber er alla att vittna om att vår ståthållare Amr Bin al As, utan bevis förtalade mig genom att kalla mig hycklare inför denna församling."

Eftersom alla som var där hade hört denna anklagelse ställde sig alla upp. Därefter tog al-Tajibi brevet från Umars budbärare och räckte över det till Amrs skrivare som läste upp det högt. När han kom till det stycke som handlade om bestraffningen blev Amr, Amrs skrivare och de som omgav honom mycket upprörda.

Vad skulle hända nu? Skulle en nyligen omvänd muslim - en enkel egyptier piska den man som var Egyptens ståthållare och erövrare och tillika hövding från den aktade Makhzoom - stammen?

Amrs skrivare gick leende fram till al-Tajibi. "Min käre broder, du vill säkert inte piska din egen ståthållare. Du måste förstå att Amr talade av tanklöshet i ett ögonblick dy han var upprörd, utan att mena vad han sade. Du är visst ingen hycklare. Tillåt oss att gottgöra dig för ditt lidande och din förödmjukelse. Jag försäkrar dig att vi kan vara mycket generösa.

Al-Tajibi var alltför sårad och arg för att acceptera en ursäkt. "Jag vill inte ta emot någon gottgörelse." Svarade han iskallt. "Ett helt hus fyllt med guld kan inte gottgöra en sådan förolämpning. Jag väntar på Amr." Nu började människorna tappa tålamodet. Vad var det med mannen? "Det räcker al-Tajibi" sade de. "Du har drivit det här för långt. Amr sänder sina ursäkter genom sin sekreterare och nu vill du ställa till en löjlig scen inför oss alla för att rättfärdiga dig själv. Vad är det för mening med en sådan hämnd?"

Under hela tiden förblev Amr tyst och satt kvar hos sina män. Då förstod al-Tajibi att han inte skulle uppnå rättvisa. "Jag ser att ingen av er är beredd att verkställa Umars order." Sade han och gav tecken åt Umars budbärare. Därefter vände han sig om och gick ut ur moskén.

Amr började nu fundera över sin situation. Om al-Tajibi återvände till Umar, då skulle han, Amr, få ett ännu värre straff. Han strök sig en stund över skägget under tystnad därefter vände han sig till en av sina män. "Ropa på al-Tajibi och budbäraren och be dem komma

tillbaka hit." beordrade han.

När de två männen återvände, ställde Amr sig upp och tog av sin turban med stor värdighet, och knäböjde framför al-Tajibi samtidigt som han överräckte sin egen piska åt honom. "Slå då, Amr fruktar ingen mans rapp och ingen mans löje." Sade han. Åskådarna höll andan och stirrade i misstro. Vad! Skulle Amr ståhållare och ansvarig ledare, segrare och adelsman, härstammande från den stora Quraysh stammen tillåta sig själv att bli piskad av en obetydlig, omvänd egyptisk muslim? Al-Tajibi lät sig inte imponeras av scenen. "Och nu, åh Amr frågade han. Kan all din auktoritet, din makt och ditt inflytande rädda dig från dina egna misstag?"

Amr rörde sig inte en tum. "Ödsla inte mer tid. Gör vad du har fått tillstånd att göra." Svarade han. Al-Tajibi stirrade för ett ögonblick på mannen som knäböjde framför honom, skakade på huvudet och slängde iväg piskan.

"Härmed förlåter jag dig, åh Amr, Jag begär ingen gottgörelse. "Jag ville bara visa att inom Islam är den enkle muslimens ära och värdighet lika värdefull och viktig som den hos en befälhavare, hövding och ståhållare som du" När han sagt detta lämnade han moskén.

Ståhållarens stolte son

En dag när Umar satt i moskén, kom en egyptier in. Han gick fram och hälsade på Umar på det sedvanliga sättet: "Assalamu Alaikum - Frid över dig" sade han och Umar svarade, "Alaikum salam - Frid över dig med". Främlingen satte sig bredvid Umar och började tala med honom. "Om jag berättar för dig vad som hänt mig" kan jag vara säker på att rättvisa skipas och att jag garanteras skydd? "Ja svarade Umar, jag lovar dig både rättvisa och skydd. Men berätta nu vad det är som plågar dig?"

Egyptiern började. "Er ståhållare i Egypten, Amr Bin al As, fick iden att han skulle ordna en hästkapplöpning." Du vet hur vi alla älskar hästar i Egypten och precis som i Arabien äger många av oss fina djur. Alla var ivriga att starta med sin häst i kapplöpningen och dagar ägnades åt att förbereda vad som skulle bli en fantastisk och mycket speciell tilldragelse. Jag äger själv ett mycket vackert och starkt sto och jag medger att jag hade stora förhoppningar om att vinna.

Nu var det så att Muhammad, Amrs son, också anmälde en mycket fin häst till kapplöpningen. Nåväl, loppet började och varje gång hästarna passerade framför oss, sträckte vi oss för att se vem som ledde. Jag kunde se att min egen häst, som hade kommit efter i starten. Snabbt kom ikapp de andra och t.o.m. höll på att springa förbi de andra när

hästarna passerade oss under det andra varvet. När hästarna under det tredje varvet rusade förbi där Muhammad satt kunde jag höra honom skrika, "Min häst leder"! Min häst vinner! " Ögonblicket efteråt när de passerade mig kunde jag tydligt se att det inte alls var Muhammads häst som ledde utan det var min egen häst som vann. Du kan förstå hur upphetsad jag blev. Jag hoppade upp och började hurra och mana på min häst. Vid Kabans Herre, det är mitt sto som leder! Plötsligt kom Muhammad fram till mig med piskan i hand och började utan någon förvarning att piska mig allt vad han orkade. "Här får du, du simple, här får du! Kom ihåg att jag är son till en adelsman och du är ingenting annat än drägg!"

"Kan du föreställa dig, åh Du de troendes hövding, vad som hände mig sedan? Jag kastades i fängelse bara för att Amr fått höra talas om händelsen och var rädd för att jag skulle söka upp dig, be om ditt beskydd och klaga över hans sons avskyvärda uppträdande. Så där låg jag i fängelset och om det inte hade varit för att en snäll och förstående vakt hade hört hela historien, så skulle jag inte varit här nu och bett om din hjälp.

När Umar hörde den här berättelsen blev han tyst. Det enda han sade var "Sitt ner broder, stanna hos oss". Därefter skrev han ett brev till Egyptens ståthållare och bad honom omedelbart komma till Medina tillsammans med sin son Muhammad. Egyptiern fick stanna tills de anlät. När Amr fick brevet blev han orolig. Han kallade till sig sin son och frågade vad han hade gjort.

"Har du begått något brott?" "Nej, jag svär" svarade ynglingen. "Vad vill Umar oss båda? Du måste ha gjort någonting." Sade Amr och hytte med fingret åt sin son. Efter en lång resa anlände Amr till al-Nabawi moskén i Medina. Massor av människor hade samlats när de fått höra att Amr var på väg och många av dem hurrade när den berömde generalen kämpade för att komma förbi dem och han återgäldade deras hälsning. Han bar som vanligt praktfulla kläder och hans stolte son gick bakom honom.

Umar ödslade ingen tid på artighetsfraser. "Var är din son? Frågade han tvärt. Då tittade Muhammad fram bakom Amrs vida mantel. "Och nu, var är egyptiern?" "Här är jag. Du troendes hövding."

Umar räckte honom piskan. "Nu, egyptier, piska den unge adelsmannasonen så som han piskade dig. Egyptiern fattade piskan och utdelade flera hårda rapp. Umar nickade gillande. "Det är bra; piska adelsmannasonen." Efter en stund slutade egyptiern och Muhammad sprang förödmjukad och sårig bakom folkmassan.

"Och nu", sade Umar, under det att han gav Amr en genomträngande blick. "Och nu," hur vore det med några rapp till ståthållaren själv, eftersom det är denne ståthållare, vars makt

och auktoritet har givit sonen modet och förebilden, som betraktar sig själv som överlägsen andra människor.

Amrs ansikte bleknade vid dessa ord och folkmassan höll andan, men egyptiern skakade på huvudet. "Åh Du de troendes hövding", jag har fått min hämnd. Amr själv har aldrig gjort mig något ont.

"Nåväl, svarade Umar, om du hade velat piska ståthållaren också så hade du haft mitt tillstånd. Jag skulle inte ha hindrat dig. Sedan vände han sig till Amr. "De här människorna är födda fria ur sina mödrars kroppar; sedan när har de blivit dina slavar?"

Amr nickade och mumlade några ursäktande ord. Umar vände sig så till egyptiern. "Res tillbaka till ditt land och lev i fred och ro och om någon oförrätt begås mot dig, tveka inte att låta mig veta."

Egyptiern tackade Umar många gånger och människorna återvände till sina hem medvetna om att de fått en lektion av kalifen om likhet inför lagen.

Oskyldig tills skulden är bevisad

Vid den tiden då Jarud var ståthållare över Bahrain rådde där undantagstillstånd. Muslimerna hade varit i krig med de omgivande nationerna och inom de nya områdena som muslimerna hade erövrat fanns Jetfortfarande en del invånare som gjorde motstånd mot det nya styret och mot dess ledare. Vid några få tillfällen hade muslimerna blivit förrådda av sina egna bröder, vilka hade gått över till fienden med hjälp av mutor och andra lister. Mer än ett slag hade förlorats för att upplysningar hade läckt ut till fienden. Jarud, ståthållaren, var mycket orolig för detta och kände behov av att öka bevakningen och vara extra försiktig. Han gav order om att misstänkta händelser omedelbart skulle rapporteras till honom.

En dag överlämnade några män från området en av sina egna muslimer till Jarud. "- vi har gripit den här mannen för att han har setts tala i avskildhet med en känd fiende. Det finns inga tvivel om att han gav honom upplysningar om oss och avser att förråda oss, "förklarade männen". "Vad heter du?" frågade Jarud barskt.

"Min herre vet mycket väl att jag heter Idrias. Jag är en broder i Islam och jag är oskyldig till dessa anklagelser."

"Om det är så varför talade du då i avskildhet med den där mannen?" "Jag råkade möta honom på vägen hem. Han började att ställa frågor. Jag sade åt honom att jag inte hade något att säga honom." "Hur vill du att jag ska kunna tro på det?" avbröt honom Jarud.

"Efter vad jag förstår, kan du redan ha förrått oss. Det råder ingen tid för mildhet och jag kan inte ta några risker. För bort den här mannen och avrätta honom."

När Idrias leddes iväg till sin avrättning hördes hans rop "Umar å Umar" ljuda genom natten. Det dröjde inte länge förrän nyheten om denna avrättning nådde fram till Umar själv. Umar lät ingen tid gå förlorad innan han lät sända bud efter Jarud.

När Jarud anlände till Medina fördes han till Umars hus, där han anmälde sig för kalifen. När Umar fick syn på honom grep han sitt spjut och med en symbolisk gest ropade han tre gånger, "Idrias jag hordig," innan han vände sig till Jarud. "Jag väntar på din förklaring till avrättningen av din muslimske broder Idrias." sade han.

"Å du de troendes hövding, började Jarud, du vet hur det är i Bahrain just nu. Vi är omgivna av fiender och några få spioner från våra egna sprider upplysningar till dem.

Mer än en gång har biförråtts av män som vi litade på och trodde var trogna Islams sak. De har visat sig vara svaga och mutbara och varit orsaken till att många av våra män förlorat livet. När det gäller Idrias, så upptäcktes han när han talade med fienden. Vi kunde inte ta risken att bli förrådda.

"Då frågar jag dig nu, svarade Umar med kall röst, vilka bevis du hade för hans skuld?" "Inga verkliga bevis, å du de troendes hövding." "Så du medger att du lätt avrätta mannen enbart p.g.a. misstankar?" "Det stämmer, oh du de troendes hövding." Nu kunde Umar inte längre behärska sig. "En människa är aldrig skyldig till vad hon avser att göra.

Om du inte kunde bevisa att han var skyldig så förblev han oskyldig. Nu beordrar jag dig att betala ersättning till hans familj och härmed avskedar jag dig från din post som ståthållare över Bahrain," slutade Umar och vände ryggen åt Jarud.

Umars dom visade tydligt för alla muslimer att ingen får straffas enbart p.g.a. misstankar och att alla muslimer betraktas som oskyldiga tills det är bevisat att de är skyldiga.

Omar hör dig!

Människorna i Medina skulle länge minnas hur Umar sett ut den där fredagsmorgonen när han kom ut från sitt hus. De skulle alltid komma att minnas smärtan och sorgen i hans ögon, hans härjade ansikte och hans röst som kved.

"Jag hör dig ... Jag kommer, jag kommer..." och hur han höll händerna vid öronen som om han kallade till bön. De stannade upp på sin väg när han gick förbi. De viskade till varandra

och undrade vilken fruktansvärd olycka som drabbat kalifen.

Och när någon en kort stund senare kom ut från Umars hus samflades de runt honom och bad om en förklaring. Mannens ansikte var bistert och han berättade vad som hänt.

Samma morgon hade Umar som vanligt fått post från olika delar av landet och där fanns också ett brev om en viss ståthållare – han brydde sig inte om att nämna vilken – som bar befäl över en arme långt hemifrån.

De var på väg till ett fälttåg i öster och hade nått fram till stranden av en flod i ett område de inte kände till. Det fanns inga båtar inom synhåll och Den gamle mannen protesterade och sade att han var svag och inte skulle tåla det iskalla vattnet, men ståthållaren gav sig inte och till slut gick den gamle mannen ut i vattnet. Han vadade ut tills vattnet nådde honom till midjan. Då blev strömmen och det kalla vattnet honom övermäktigt och han började sjunka. När han drunknade ropade han. "Umar, Umar, hjälp mig, hjälp mig." de hade ingen möjlighet att bedöma hur djup floden var.

Ståthållaren hade sagt åt dem att söka upp en invånare från en intilliggande by och så gjorde de. De hittade en gammal man som inte kunde tala om för dem vad de ville veta, så ståthållaren gav order om att han skulle gå ner i vattnet och ta reda på hur djup floden var.

Människorna hyste stort medlidande med sin kalif. Det var sannerligen svåra nyheter för honom att bära. Inte att undra på att han blivit upprörd. Umar lät ingen tid gå förlorad när det gällde att skriva ut en order till den berörde ståthållaren, att infinna sig i Medina.

Ståthållaren anlände i tid till bönen och gick därefter för att hälsa Umar. Men Umar besvarade inte hans hälsning, Umar var i själva verket så arg att han inte trodde sig om att kunna tala. Det var inte förrän sju dagar efter det att ståthållaren anlönt som Umar lät kalla på honom.

"Varför skickade du ut den där mannen i vattnet för att drunkna?" Frågade Umar, med blekt och spänt ansikte. "Det var inte min avsikt att han skulle drunkna," förklarade ståthållaren. "Jag ber er att betänka omständigheterna. Det fanns ingen båt och inga andra medel för att ta reda på hur djup floden var. Ingen av oss kände till terrängen, strömmarna eller det troliga djupet och vi hade order om att nå den andra stranden för att kunna börja vår belägring före skymningen. Det är brukligt att be någon från trakten om hjälp vid sådana tillfällen. Jag skickade bud efter en bybo och denne man sändes till mig.

Umar vände sig plötsligt om. "En gammal man! En svag gammal man som talade för dig att

han inte skulle överleva i det kalla vattnet!" "Det stämmer" svarade Ståthållaren, och inte heller skulle mina män ha överlevt. Det är sed i krig att offra en man för mångas skull.

"Skulle dia väga livet hos en flammal man som snart ska dö mot en arme av de trogna? Får jag påminna dig, å du de trognas hövding, att vi har erövrat stad efter stad, område efter område..."

Umar var utom sig. "Vill du veta hur jag vill ha det? Jag skulle ha låtit avrätta dig som straff om det inte vore för att ett annat villkor först måste uppfyllas. Sannerligen, vem är städerna och rikedomarna och jorden till för?"

De är till för muslimerna! De är till för de gamla männen och för familjerna och för fattiga likväl som för soldaterna och styresmännen! Det är den vanlige muslimen, som den gamle mannen som ropade på mig i sin dödskamp, som jag bryr mig om. Därför beordrar jag dig att betala ersättning till den gamle mannens familj och sedan försvinna ur min åsyn. Jag vill aldrig mera se dig här igen !"

När ståthållaren gick därifrån begravde Umar huvudet i händerna och bad att Allah skulle förlåta honom de misstag och synder som begåtts av männen under hans styre.

De två mantlarna

Så snart människorna hörde böneutroparen kalla skyndade de till profetens moské. När böneutroparen kallade gällde det inte bara de fem dagliga bönerna utan det kunde också betyda att människorna skulle samlas till ett viktigt möte för att diskutera någon fråga som berörde alla eller för att få någon brådskande underrättelse. Den här gången väntade Umar själv för att tala till dem. När människorna hade samlats reste Umar sig upp och gick fram till talartrappan, varifrån han förklarade en uppgift som muslimerna skulle utföra. Sedan sade han: "- Å människor, lyssna till mig." Allah kommer att vara förbarmande mot er." Plötsligt reste sig en man ur församlingen. Alla kände honom, det var Salman från Persien. "Vi har lyssnat men vi kommer inte att lyda dig," skrek han. "Vi har lyssnat men vi kommer inte att lyda." Alla var förvånade. Vad var det han sade? Var detta ett tecken på uppror eller olydnad? Eller hade han något klagomål att framföra?

Umar förhöll sig lugn och oberörd. Han sade; "Och varför, Salman, vill du inte lyda?" "Du har inte behandlat alla muslimer lika", svarade Salman. "Du är inte rättvis. Det tycks mig som om du har blivit alltför svag för världsliga ting. Så sent som igår delade du ut mantlar som hade kommit från Yemen. Alla fick var sin men vi har sett att du själv har två!"

Du är Kalif, det är så sant, men du har inte rätt till att ta en mantel mer än alla andra muslimer får.”

Umar log och nickade. ”Var är min son Abdullah?” Ropade han. ”Vill han vara vänlig och ställa sig upp.” Umars son Abdullah ställde sig upp.

”Jag är här, å du de troendes hövding. Umar vände sig till honom och sade. ”Vem tillhör den här andra manteln? Vill du förklara?” Abdullah sade: ”Ja, det är min mantel som jag givit till min fader.” Då vände sig Umar till Salman och sade. ”Du var lite för snabb att döma. Jag tvättade min kläder och de var inte torra så jag lånade min son Abdullahs mantel.”

Salman nickade och svarade. ”Nu kan du tala fritt. Vi skall lyssna och vi skall Lyda.

Umar styrde över ett rike som sträckte sig så långt som till Egypten och ändå var han skyldig att redovisa varje liten sak som kunde finnas i hans ägo utöver vad som gavs till varje vanlig muslim.

Människorna var djärva nog att fråga ut honom, att ställa honom till svars och t.o.m. att vägra lyda honom.

Den hårdhjärtade ståthållaren

En dag satt Umar i sitt hus i Medina och väntade på två stamhövdingar, som hade rekommenderats honom till posten som ståthållaren. Det var inte lätt att välja ut den man som skulle bli ståthållare. Även om någon var känd för att vara en skicklig och skarpsinnig ledare så var det därför inte säkert att han skulle vara barmhärtig och kunna visa medlidande med andra.

Den förste kandidaten som anlände var den mest imponerande. ”Frid över dig och må Allahs nåd och välsignelser givas dig.” deklarerade han med vackert arabiskt uttal och med elegant gest med handen.

Umar lade märke till att han förde sig som en kung och var oklanderligt klädd i en stilig broderad mantel och en praktfull turban.

Umar bjöd honom att sitta ner och det gjorde han utan att tveka på mattan bredvid Umar, och han tog själv för sig av dadlarna som dukats fram för gästernas skull.

Efter att ha talat några få ord med mannen var Umar övertygad om att han skulle bli en duglig och snabbtänkt ledare, och ytterst lämplig som ståthållare.

Efter en stund avbröts deras samtal plötsligt av den andre kandidaten som anlände i väldig brådska och under det att han ursäktade sig för att han var sen. Hela tiden borstade han dammet av sin slitna mantel och rättade till sin turban som hade glidit ner över ena örat. "Å du de troendes hövding, förlåt att jag är sen. Du förstår, på vägen hit mötte jag en gammal kvinna och hennes åsna. Åsnans fot hade fastnat mellan några stora stenar. Jag kunde inte gå vidare utan att hjälpa henne och det var hårt arbete det kan jag försäkra dig, så därför är jag tyvärr försenad."

Umar godtog ursäkten och bad mannen att sitta ner och göra det bekvämt för sig. Under tiden skrattade den förste kandidaten och sade. "Hör nu här. Vilket är viktigast för dig, ståthållarämbetet eller åsnans fot?"

Just då rusade ett av Umars barn in i rummet och hoppade upp i knäet på Umar. Umar vaggade barnet i sin armar och kysste honom två gånger på huvudet.

Den förste kandidaten kunde inte dölja sin förvåning och sitt missnöje vid denna syn. "Aldrig har jag gjort något sådant, å du de troendes hövding. Mina tio barn vågar inte ens komma i närheten av mig och jag skulle sannerligen aldrig kyssa dem.

Umar gav mannen en lång blick och skakade på huvudet. "Nåväl det är inte mycket jag kan göra åt det. Om Allah har tömt ditt hjärta på godhet, så må det så vara. Men kom ihåg att Allah bara visar nåd och barmhärtighet mot den som är barmhärtig mot hans skapelser."

Umar lade märke till att den andre kandidaten såg lite generad och skamsen ut och frågade honom därför vad som var på tok?

"Du förstår, å du de troendes hövding. Jag har det motsatta problemet, bekände mannen. "Jag har bara fem barn men de klänger på mig hela tiden. Innan jag gick hemifrån ville den minsta, Laila heter hon, inte låta mig gå, hon höll sig fast i min mantel och ville att jag skulle ta upp henne i famnen och det är därför som ni kan se att min mantel är lite smutsig."

Umar log och tittade bort mot sin skrivare som väntade på att få höra vilken man som Umar hade beslutat att välja.

"Var snäll och skriv ett förordnande om utnämning till ståthållarämbetet till den andre kandidaten. Jag är övertygad om att han är rätt man för den uppgiften.

Den förste kandidaten fick en plötslig hostattack när han hörde Umars beslut. "Du förstår," förklarade Umar för den förste kandidaten, "det räcker inte att vara en ledare och en ståtlig man."

”En stam döding som blir ståthållare måste också vara barmhärtig, ha ett gott hjärta, och vilja ta sig tid att hjälpa andra. Och den här gode mannen har medan han varit här givit mig bevis för att han har båda egenskaperna.”

Den förste kandidaten som nu lyckats sluta hosta, gjorde sitt yttersta för att förstå vad Umar talade om, men eftersom Allah hade förhärdat hans hjärta för sådana sammanhang så gick han därifrån utan att förstå varför han förlorat ståthållarämbetet till en sjaskig man som brydde sig om barn, åsnor och gamla gummor.